

Per al seu pare, el començament mai no va constituir un problema. El duia gravat al cap com una narració de la Bíblia o una història dels orígens del món. El descabdellava sense parar-hi esment, com si resumís la vida a aquell punt. Ho explicava sovint quan no aconseguia comprendre què havia passat amb la seva vida. Quan ni el foc de color ambrat de la copa no li sabia aclarir on s'havia esfondrat tot.

Ell mai no va veure l'avorriment en els rostres dels altres, els ulls exaltats, les rialletes que s'intercanviaven.

Això era el que Marini no suportava d'ell. Tenia ganes de sacsejar-lo, sacsejar-li les paraules cap enfora perquè no quedés res per explicar. Però, si ni tan sols es podia moure, de l'angoixa que li tallava la respiració, de la basarda que ell pogués descuidar-se d'un detall, entrar en contradicció, reduir-ho tot a un simple relat inventat.

Tot i així, cada cop era igual: les mateixes paraules exactes, l'evolució, la pura màgia de tot plegat. A poc a poc, Marini es tranquil·litzava, i l'aspecte dels altres rostres perdia importància, les rialletes i les ganyotes.

És un babau inofensiu... però la nena sí que fa llàstima. Ella els menyspreava per la seva commiseració i li venien ganes d'esperonar-lo, de fer-li preguntes per tornar-lo a posar en el camí quan els pensaments d'ell anaven massa rabents per ajustar-se a les paraules angleses. O simplement quan no suportava el record.

Per a Marini, el començament va ser més feliç, ja que la seva història va iniciar-se el dia en què van arribar al poble de Junction, pujant per la costa australiana del nord de Queensland.

La costa trontollava. Si mig tancava els ulls, la desigual gamma de magenta i groc tallava les taques de vermell, verd i marró que llambraven sota la volta d'un blau enlluernador. Aigua enllà, molt abans que pogués precisar cadascuna de les formes, la música li donava la benvinguda, una cacofonia d'indefinides trompetes i l'enèrgic so del bombo, el ritme del qual es perdia en l'embull de branques que penjaven sobre l'aigua fangosa.

Des del moll de fusta del davant de les guerxes barraques que s'estenien sense ordre ni concert a la riba, la panoràmica de la costa havia de ser molt diferent. El rovellat vapor de cabotatge, amb què estava tan familiaritzada la munió de gent que esperava, segur que es decantava suaument cap al port mentre lliscava per l'enfangat riu amb la càrrega del correu i la maquinària, mentre prop d'una dotzena de passatgers continuava dreta a tocar l'equipatge, tots aferrant-se a la barana del vaixell, mirant la costa amb inquietud.